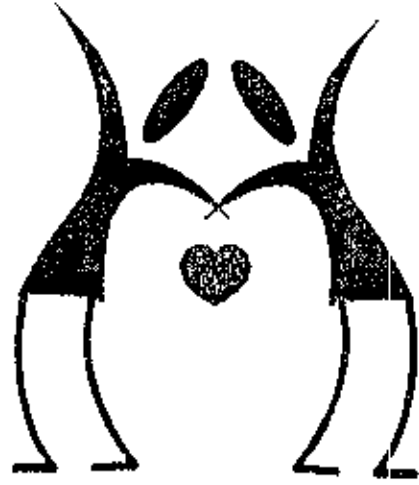

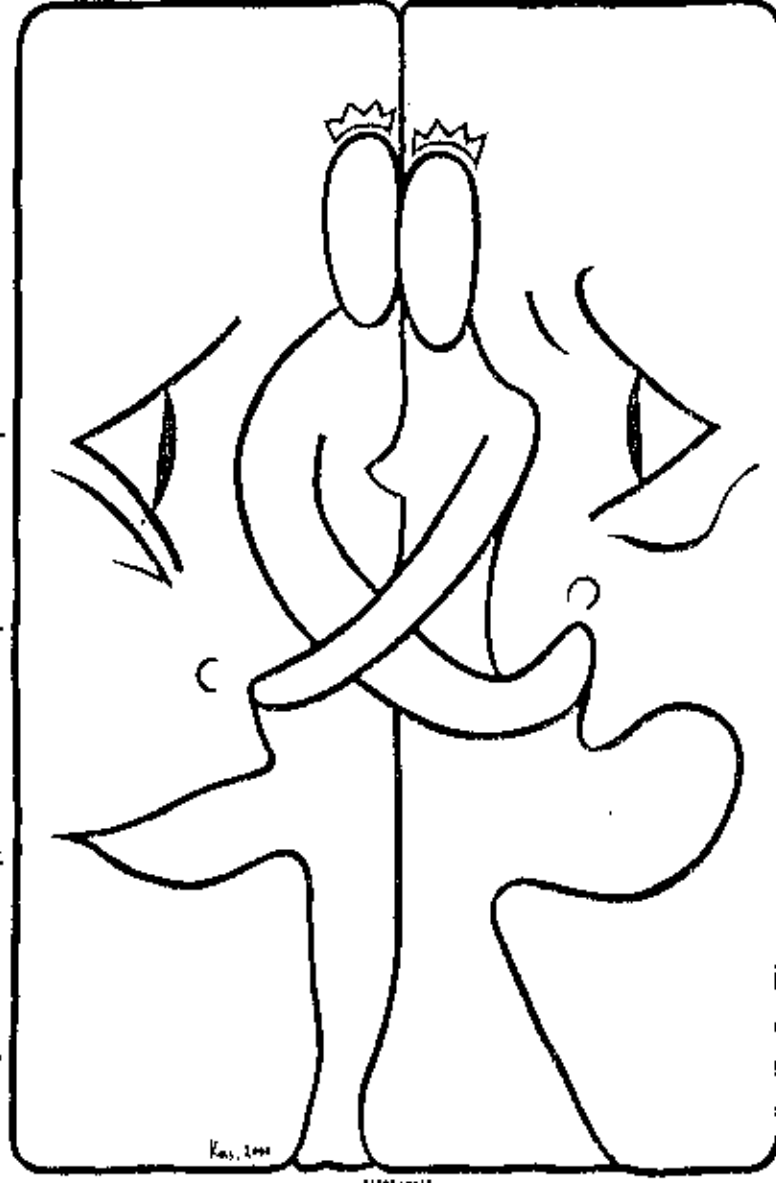

31 Μαρτίου (σας 89,9%), 1 και 2 Απριλίου (σας 89,9%) 2000

THEATRE «LES TRETEAUX DE BRUXELLES»
Rue de Laeken 159 - 1000 Bruxelles
Tél. 737.47.37 - 737.44.34 - 737.44.35 - 737.44.36
Fax 737.44.37 - 737.44.38 - 737.44.39 - 737.44.40
www.les-treteaux.be

AE ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΤΕΡΟΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ATELIER THEATRAL

DES INSTITUTIONS EUROPEENNES

ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΑΡΗΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤΑΤΗ

1. **Методика исследования.** В работе использованы следующие методы: анализ литературы, опрос, наблюдение, эксперимент, анкетирование, тестирование, сравнительный анализ, статистическая обработка данных.

Δύο λόγια για το έργο

Είναι το τέταρτο έργο της Ελληνικής Ομάδας του *Atelier Théâtral des Institutions Européennes* που απευθύνεται περισσότερο σε «μικρούς», χωρίς όμως να αποκλείει και τους «μεγάλους» θεατές. Το πρώτο ήταν ο *Ματίας ο Α΄* που έγραψε η Άλκη Ζέη διασκευάζοντας ένα μυθιστόρημα του Ήλντορνου συγγραφέα Γιάννου Κόρτσακ. Το δεύτερο ήταν ο *Σιμιγδαλένιος*, ένα έργο «με τρομερή ζωντάνια, συνεχή κίνηση, ζουμερά χρώματα, μουσική πολλή και πολλή έκφραση», όπως λέει ο Αλέξανδρος Αδαμόπουλος που το έγραψε βασισμένος σε ελληνικό ομώνυμο παραμύθι. Το τρίτο έργο ήταν η διασκευή από την Κάρμεν Ρουγγέρη της *Σταχτοπούτας*, όπερας του Ροσίνι, που έχει βάση το παλιό παραμύθι του Περώ, γνωστό με πολλές παραλλαγές και στην Ελλάδα. Μετά τις εμπειρίες αυτές, δεν είναι περίεργο το ότι προτιμήσαμε να παραμείνουμε στον ίδιο κόσμο του παραμυθιού προσαρμόζοντας για το θέατρο τη βασική ιστορία διαφόρων ελληνικών παραμυθιών όπως*:

- το μαχαίρι της σφαγής, το ακόνι της υπομονής και το κερί το αμύλαχτο
- η πέτρα της υπομονής
- ο Χρυσοβεργαής
- η Ηλιοτάτη
- η Δασκάλα

Δεν είναι μόνο η υποδοχή και αποδοχή που είχαν τα προηγούμενα έργα που μας ώθησαν σ' αυτή την επιλογή μας. Τα τελευταία δύο - τρία χρόνια στην Ελλάδα, όπως και αλλού, ξαναζωντανεύουν τα παραμύθια στο θέατρο:

- Στην παιδική σκηνή του Εθνικού Θεάτρου η Κάρμεν Ρουγγέρη παρουσιάζει παραμύθια και κλασικά έργα, όπως οι *Εκκλησιάζουσες* του Αριστοφάνη, «σαν παραμύθι».
- Στο θέατρο *ΙΛΙΣΙΑ* παίζεται φέτος ο *Χρυσαϊτός Άτις* και η *Βασιλοπούλα Ροδόγαλη*.
- Στο θέατρο *ΚΑΛΟΥΤΑ*, η παιδική σκηνή «Κιβωτός» παρουσιάζει τους *Αργοναύτες*, έργο βασισμένο σε μυθιστόρημα του Στρατή Μυριβήλη

- Η Νέα Σκηνή Τέχνης στο Θέατρο του ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ παρουσιάζει τρία ελληνικά λαϊκά παραμύθια, ένα τσιγγάνικο «Ο Τσουγκρούτ», ένα από τη Ζάκυνθο «Οι εννιά αγριόκυκνοι και η Ωραία Ελένη» και ένα από τη Νάξο «Ο Πολυροβυθάς».
- Η όπερα του Ροσίνι «Σταχτοπούτα» παρουσιάζεται από τη Λυρική Σκηνή διασκευασμένη για παιδιά, πάλι σε σκηνοθεσία της Κάρμεν Ρουγγέρη.
- Τέλος, στο θέατρο *ΑΠΟΘΗΚΗ*, η παιδική σκηνή του Λαϊκού Θεάτρου του Πειραιά παρουσιάζει την «Ιστορία της Κοκκίνοσκουφίτσας» του Γιάννη Κόκκινου.

Ο «Χρυσοβεργαής και η Ηλιοτάτη» είναι πράγματι ένα παραμύθι, μια ιστορία που αφήνει πίσω της εικόνες: βασιλιάδες και βασίλισσες, πρίγκιπες και πριγκιποπούλες, αυλικούς και υπηρέτες, ζωτικά και μοίρες –μοίρες καλές μα και κακές. Εικόνες ενός κόσμου που, αν και έχει χαθεί, εμφανίζεται κάποτε-κάποτε αποσπώντας την προσοχή μας έστω και για λίγο από τις οθόνες της τηλεόρασης και των ηλεκτρονικών υπολογιστών.

Πιστεύουμε ότι τα παραμύθια εξακολουθούν να έχουν τη θέση τους στη ζωή όλων μας, μικρών και μεγάλων, και τα ξαναζωντανεύουμε στη σκηνή μικροί και μεγάλοι για μικρούς και μεγάλους. Μοναδικός στόχος της θεατρικής μας προσπάθειας είναι η ευχαρίστηση των θεατών, όπως ακριβώς μοναδικός στόχος των παραμυθιών είναι η ευχαρίστηση των ακροατών.

Κολή διασκέδαση σε όλους!!!

Η Ομάδα

*Το πρώτο βρίσκεται στο βιβλίο «Παραμύθια του λαού μας» των εκδόσεων ΕΡΜΗΣ, 1990 σε επιμέλεια του Γιώργου Ιωάννου, τα επόμενα τρία στο βιβλίο «Ελληνικά Παραμύθια Α΄- Οι Παραμυθοκύρες» της Άννας Αγγελοπούλου, των εκδόσεων ΕΣΤΙΑ, 1991, και το τελευταίο στο βιβλίο «Παραμύθια του Αιβισιού και της Μάκρης», των εκδόσεων του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών, 1977.

Υπόθεση του έργου

Η εγγονή καταφέρνει τη γιαγιά να της πει ένα τελευταίο παραμύθι. Η γιαγιά αρχίζει έτσι και ζωντανεύει την ιστορία του Χρυσοβεργαρή και της Ηλιοτάτης που ξεκίνησε τα πολύ παλιά χρόνια. Ο Βασιλιάς μιας μακρινής πολιτείας και η γυναίκα του η Βασίλισσα, έχουν μόνο ένα παράπονο. Δεν κάνουν παιδιά. Το παράπονό τους φτάνει στη μοίρα την καλή που αποφασίζει να τους χαρίσει ένα παιδί, ένα βασιλόπουλο. Για εφόδιο του δίνει ένα χρυσό βεργί να το βοηθήσει να βρει το ταίρι του το παντοτινό (όταν το ακουμπήσει στα μαλλιά της γυναίκας που θα τον αγαπήσει, το χέρι του θα τρεμουλιάσει και θα καταλάβει). Όμως η αδελφή της, η μοίρα η κακή, ορίζει αλλιώς. Αν το όνομά του, που είναι πια Χρυσοβεργαρή, ακουστεί από χείλια γυναίκας ύπνος βαθύς σαν θάνατος τον περιμένει. Όλοι ταράζονται και ο βασιλιάς διατάζει το όνομα Χρυσοβεργαρή ποτέ να μην ακουστεί. Το μόνο που μπορεί να κάνει η μοίρα η καλή είναι να ορίσει η κοπέλα που θα ξαγρυπνήσει πλάι του 3 εβδομάδες, 3 μέρες και 3 ώρες να τον συνεφέρει και να γίνει γυναίκα του.

Τα χρόνια περνούν και το ρηγάπουλο μεγαλώνει χωρίς κανείς να λέει το όνομά του. Κοπέλες έρχονται από τα πέρατα της γης να το γνωρίσουν και να γίνουν ρήγισσες στο πλάι του. Όμως, το χρυσό βεργί δεν φανερώνει το σημάδι που όρισε η μοίρα η καλή. Όχι μόνο αυτό, αλλά η μοίρα η κακή ξεγελάει μια πριγκίπισσα από μέρη μακρινά κι αυτή φωνάζει τ'όνομά του, Χρυσοβεργαρή, θαρρώντας πως η λέξη αυτή θα την έκανε βασίλισσα στο πλάι του. Έτσι, ο Χρυσοβεργαής, μένει σε ύπνο βαθύ βυθισμένος και πολλές άξιες κοπέλες προσπαθούν να τον συνεφέρουν. Μάταια. Ο ύπνος τα βλέφαρά τους γρήγορα βαραίνει.

Η μοίρα η καλή έχει βέβαια το νου της. Ξεχωρίζει την Ηλιοτάτη, κόρη του βασιλιά Ηλιόκαλου, άξια κι αγαπητή σ'όλο το βασίλειο. Την πείθει να αρνηθεί το γάμο που της ετοιμάζει ο πατέρας της με τη βοήθεια του συμβουλάτορά του, Αρκάδιου, και, προς μεγάλη λύπη των υπηρετών που περίμεναν πώς και πώς το γλέντι, να ταξιδέψει μακριά. Σκοπός της είναι να τη φέρει στο παλάτι που βρίσκεται ο Χρυσοβεργαής όπου θα τον συντροφέψει ξαγρυπνη 3 εβδομάδες, 3 μέρες και 3 ώρες.

Όμως η μοίρα η κακή παραμονεύει. Βρίσκει μια τσιγγάνα άπληστη και πονηρή και την πείθει να ποτίσει την Ηλιοτάτη με υπνωτικό, ενώ αυτή θα νομίζει ότι προσπαθεί να την κρατήσει ξύπνια. Έτσι και γίνεται. Η Ηλιοτάτη την τελευταία στιγμή, και ενώ έχει ξαγρυπνήσει 3 εβδομάδες 3 μέρες και 3 ώρες, κοιμάται ακριβώς τη στιγμή που ο Χρυσοβεργαής ξυπνάει. Η πονηρή τσιγγάνα προσποιείται ότι αυτή τον ξαγρύπνησε και ζητά γυναίκα του να γίνει, όπως όρισε η μοίρα, και απειλώντας την Ηλιοτάτη την κάνει σκλάβα της και υπηρέτρια στο παλάτι.

Ο νεαρός Χρυσοβεργαής νιώθει μεγαλύτερη συμπάθεια για την Ηλιοτάτη, αλλά δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Πρέπει να παντρευτεί την Μαργεντίνα. Όμως όχι πριν ταξιδέψει και γεμίσει γνώσεις και φέρει με την ευκαιρία δώρα σε όλους ακόμη και στην Ηλιοτάτη. Ενώ η Μαργεντίνα η τσιγγάνα άπληστη κι αχόρταγη ζητά χρυσαιφικά, η Ηλιοτάτη ορμηγμένη από τη μοίρα την καλή ζητά την πέτρα της υπομονής, το μαχαίρι της σφαγής και το κενί το αμάλαγο. Αν δε τα φέρει ο Χρυσοβεργαής πίσω δεν θα μπορέσει να γυρίσει.

Έτσι και γίνεται. Τα δώρα αυτά είναι δύσκολο να βρεθούν και ο Χρυσοβεργαής κινάει να γυρίσει πίσω μετά από τη διαβεβαίωση της κακής μοίρας πως δεν υπάρχουν. Όμως το πλοίο βγαίνοντας από το λιμάνι μένει ακίνητο. Ο καπετάνιος ξέρει το γιατί. Υπόσχεση που δόθηκε και δεν κρατήθηκε. Ο Χρυσοβεργαής αυτή τη φορά επιμένει και με τη βοήθεια της καλής μοίρας βρίσκει τα δώρα της Ηλιοτάτης.

Σαν γυρίζει και μοιράζει τα δώρα όλοι χαίρονται. Μόνο η Ηλιοτάτη πικραμένη ξεμοναχιάζεται και κλαίει τη μοίρα της μιλώντας με τα δώρα της. Ο Χρυσοβεργαής την ακούει, καταλαβαίνει και αποφασίζει. Καλεί κόσμο για το γάμο του, που όλοι νομίζουν ότι θα είναι με τη Μαργεντίνα, και φανερώνει την ιστορία της Ηλιοτάτης βάζοντας δύο χορεύτριες να αναπαραστήσουν ότι ακριβώς είχε συμβεί. Το χρυσό βεργί επιβεβαιώνει την αξιοσύνη της Ηλιοτάτης που έζησε στο τέλος καλά με το Χρυσοβεργαή και η γιαγιά με την εγγονή ακόμη καλύτερα.

Η Θεματολογία του Χρυσοβεργαρή και της Ηλιοτάτης

Τα θέματα των παραμυθιών έχουν αποτελέσει αντικείμενο ειδικής έρευνας από σχετικούς ερευνητές, έχουν μάλιστα ταξινομηθεί σε πολλούς τύπους που συμβολίζονται με συγκεκριμένους κωδικούς. Τα παραμύθια που χρησιμοποιήθηκαν εδώ για το έργο «Χρυσοβεργαρή» και «Ηλιοτάτη» δηλαδή «Η πέτρα της υπομονής», «η Ηλιοτάτη» και «ο Χρυσοβεργαρή» ανήκουν στον τύπο T425 τον πιο πολυσυζητημένο. Η Άννα Αγγελοπούλου στο βιβλίο της «Ελληνικά Παραμύθια Α' - Οι Παραμυθισκόρες», εκδόσεις ΕΣΤΙΑΣ 1991, εξηγεί την προέλευση του τύπου αυτού και συνοπτικά παρουσιάζει τους διάφορους υποτύπους, 16 συνολικά, με κριτήριο τον τρόπο επανεύρεσης των χαμένων συζύγων, όπου ο άντρας είναι μαγεμένος και η κόρη τον αναζητεί, τον βρίσκει και ζουν ευτυχισμένοι. Η βάση αυτού του τύπου βρίσκεται σε αρχαίο παραμύθι που διέσωσε διασκευασμένο ο αφρικανορωμαίος συγγραφέας Απουλήιος, το 2^ο αιώνα μ.Χ. σχετικό με την ιστορία του Έρωτα και της Ψυχής.

Ο παραδοσιακός οικότυπος στην Ελλάδα που συναντάται και στους Βαρβέρους έχει ως εξής: "Η κόρη μπαίνει σ' ένα στοιχειωμένο πύργο και βρίσκει ένα πεθαμένο βασιλόπουλο. Ξαγρυπνάει για να το αναστήσει 40 μέρες, 40 ώρες, 40 μιντζαρόλες αλλά μια γυφτοπούλα της παίρνει στο τέλος τη θέση και παντρεύεται εκείνη το βασιλόπουλο (βλ. Πέτρα της Υπομονής, Ηλιοτάτη). Στο πρώτο ταξίδι του συζύγου, η κόρη του παραγγέλλει την πέτρα της υπομονής, το μαχαίρι της σφαγής και το κερί το αμάλαγο. Από περιέργεια ο βασιλιάς κρυφακούει έξω από την κάμαρά της και μαθαίνει όλη την ιστορία της. Παντρεύονται και διώχνουν τη δούλα."

Υπάρχουν 120 ελληνικές παραλλαγές αλλά και 38 τούρκικες, ίδιες με τις ελληνικές, και 3 ιταλικές. Η αγρύπνια είναι το κεντρικό παραδοσιακό μοτίβο που ανταποκρίνεται στα ελληνικά ήθη και έθιμα.

Σε έναν άλλο υποτύπο με 57 ελληνικές παραλλαγές ένα πουλί επισκέπτεται τη βασιλοπούλα και γίνεται άνθρωπος. Η μηριά ή οι κακές αδελφές το πληγώνουν και αυτό εξαφανίζεται. Η αγαπημένη του το ακολουθεί και μαθαίνει από διάφορα ζώα ότι αργοπεθαίνει και τι χρειάζεται για να γιατρευτεί. Έτσι το γιατρεύει κάνοντας ό,τι λένε τα ζώα.

Το παραμύθι του «Χρυσοβεργαρή», του πρίγκιπα που ζωντάνεψε μέσα από ένα κασάκι με μια νεκροκεφαλή και παντρεύτηκε τη σκλάβα αντί για τη βασιλοπούλα που απακοιμήθηκε, τελειώνει με παρόμοιο τρόπο. Είναι ενδιαφέρον όσον αφορά την καταγωγή του ονόματος «Χρυσοβεργαρή» ότι στην ερωτική αφήγηση «Βέλθανδρος και Χρυσάντζα» του 13^{ου} αιώνα σε 1350 δεκαπεντασύλλαβους στίχους, ο έρωας δίνει στο Βέλθανδρο χρυσό βεργί για να το δώσει σε όποια από τις σαράντα υποψήφιες νέες του αρέσει πιο πολύ.

Το χαρακτηριστικό όπως της ξαγρύπνιας για το ξύπνημα του μαγεμένου νέου και τα περίεργα δώρα «μαχαίρι της σφαγής, σχοινί της κρεμαστής και πέτρα της υπομονής», βρίσκονται σε άλλους τύπους ως στοιχεία που συμπληρώνουν το παραμύθι. Για παράδειγμα, στο παραμύθι η «Δασκάλα» που ταξινομείται στον τύπο T433B καταγραμμένο στην περιοχή του Λιβισιού και της Μάκρης, δηλαδή της Κυρμυλήσσοι και Τελμησσού της Αρχαίας Λυκίας στα νότια της Μικράς Ασίας, απέναντι από τη Ρόδο. Το παραμύθι αυτό παρουσιάζεται από την Καλλιόπη Μουσαίου – Μπουγιούκου στο βιβλίο της «Παραμύθια του Λιβισιού και της Μάκρης», εκδόσεις Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών (1977).

Χρυσοβεργαρής και Ηλιοτάτη

Σκηνοθεσία/Προσαρμογή: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά: Άντα Σέφερ-Σωτηροπούλου
Κοστούμια: COSTHEA
Μουσική προσαρμογή: Λίλη Λαμπρέλλη
Στίχοι τραγουδιών: Μαρία Πατακιά
Αρμόνιο/Τεχνικός ήχου: : Μανώλης Νυχάς
Αφίσα: Θόδωρος Κασάπης
Μακιγιάζ: Βάσω Μαυροειδή
Αγαβνή Μπαγδικιάν
Φραντζίσκα Ξηρουχάκη

Παίζουν:

Γιαγιά: Μαρία Πατακιά
Εγγονή: Δάφνη Ιωακειμίδου-Πατακιά
Βασιλιάς: Βασίλης Μαθιουδάκης
Βασίλισσα: Νάντια Πισίνα
Καλή Μοίρα: Θάλεια Βουνάκη
Κακή Μοίρα: Κριστέλ Παγκράτη
Γιατρός: Τάκης Δασκαλέρος
Αυλικοί: Ιωάννα Λαμπράκη
Κατερίνα Μαδίκα
Φραγκίσκος Νικολιάν
Αντρέας Στεμπίλης
Νίκος Στόγιος
Αθηναΐς: Αναΐς Νικολιάν
Φλαντρώ: Μυρτώ Δέρβη
Μαρουλίνα: Μάρα Στρογγύλη
Κράχτης: Γιάννης Στρογγύλης

Χρυσοβεργαρή: Λέων Μουζουράκης
Σύντροφοι του
Χρυσοβεργαρή: Αργύρης Αντωνακόπουλος
Στέφανος Γκόγκος
Αλέξανδρος Νικολιάν
Βασιλοπούλα: Νίκη Κυριάκου
Πριγκίπισσα: Κατερίνα Σταυράκη
Ρηγοπούλα: Τζένη Σέφερ
Μαξέντιος: Νίκος Νυχάς
Λικίνιος: Νίκος Ξηρουχάκης
Σωφρόνιος: Λουκάς Μυλωνάς
Ηλιόκαλος: Γιώργος Στρογγύλης
Αρκάδιος: Απόστολος Ιωακειμίδης
Ηλιοτάτη: Νικολέτα Σακαλίδου
Μαργεντίνα: Μαριάννα Κολυβά
Χορεύτριες: Μυρτώ Δέρβη
Αναΐς Νικολιάν

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται διάλειμμα 10 λεπτών.

Τα παραμύθια κι εμείς

Η ελληνική ομάδα του Atelier Théâtral des Institutions Européennes, εκτός από τις θεατρικές παραστάσεις, ξεκίνησε πρόσφατα κάτι καινούργιο: την αφήγηση παραμυθιών για παιδιά (και μεγάλους).

Όμως τι είναι τα παραμύθια;

Από μακριά, η πιο ταπεινή κι η πιο ανώδυνη μορφή τέχνης του λόγου. Από κοντά, πλάσματα ζωντανά που διέσχισαν τους τόπους και τους αιώνες, λέγοντας σε χιλιάδες δυο παραλλαγές τις ίδιες και τις ίδιες ιστορίες. Και τούτες οι ιστορίες τραγουδάνε "τη μουσική της καρδιάς του κόσμου" και μας ημερεύουν την ψυχή. Χωρίς να είναι διδακτικές, μας διδάσκουν τα μυστήρια της ύπαρξης, βγάζουν στο φως την κρυμμένη μας αθωότητα και δίνοντας πρόσαπα στους φόβους και τις ελπίδες μας, μας ελευθερώνουν.

Οι παραμυθιάδες του Atelier Théâtral des Institutions Européennes, (σχήμα ευέλικτο και ανοιχτό σε ΟΛΟΥΣ όσοι νοιάζονται τα παραμύθια), αφηγηθήκαμε για πρώτη φορά δύο σαββατοκύριακα του Νοέμβρη. Θα αφηγηθούμε για δεύτερη φορά τον Μάιο, τα σαββατοκύριακα 13-14/5 και 20-21/5 στις 4 μ.μ. και στις 6 μ.μ. (8 παραστάσεις για παιδιά σχολικής ηλικίας και μεγάλους) στο

Atelier de la Dolce Vita
13, rue Middelbourg
B-1170

Σας περιμένουμε, να ξετυλίξουμε μαζί μια κόκκινη κλωστή δεμένη, τυλιγμένη στην ανέμη άλλων καιρών

Η ομάδα

*Όσοι θα θέλατε να αφηγηθείτε, επικοινωνήστε με τον Απόστολο Ιωακείμδη στο τηλέφωνο 295 34 92.

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη. Το 1985, η ομάδα εντάχθηκε στο Atelier Théâtral des Institutions Européennes.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ'εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

▲Η ομάδα μας καλεί όσους ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στις δραστηριότητές της να επικοινωνήσουν με οποιονδήποτε από τους συντελεστές της σημερινής παράστασης.

Θόδωρος Κασάπης

Οι θεατρικές αφίσες του Θόδωρου Κασάπη μας μεταφέρουν έμμεσα σ' ένα λιγότερο γνωστό, αλλά ιδιαίτερα ανταγωνιστικό χώρο της ευρωπαϊκής καλλιτεχνικής δημιουργίας στις Βρυξέλλες. Είναι έργο δύσκολο να συνδυάσει κανείς τη διαφήμιση με την πρωτότυπη αναζήτηση στη γραφιστική θεατρική θεματογραφία. Συχνά η διαφήμιση όχι μόνο επιβάλλεται, αλλά κυριαρχεί στο χώρο της αφίσας με εύκολες εύληπτες και φαντασμαγορικές προτάσεις.

Ο Θόδωρος Κασάπης γεννήθηκε στο Σιδηρόκαστρο Σερρών και σπούδασε γραφικές τέχνες στην Αθήνα και στις Βρυξέλλες. Δουλεύοντας από το 1985 στο Συμβούλιο της Ενωμένης Ευρώπης είχε την ευκαιρία να αξιοποιήσει παράλληλα τις γραφιστικές και χαρακτηριστικές του γνώσεις για καθαρά καλλιτεχνικούς στόχους. Παρά την εξοικείωσή του με τις νέες τεχνολογίες, εξακολουθεί να δουλεύει παραδοσιακά με το χέρι και τα σχεδιαστικά όργανα για τη δομή της μακέτας. Κάθε αφίσα έχει τη δική της πνοή και οντότητα, σαν ένα πραγματικό έργο τέχνης που ισορροπεί δυναμικά μέσα από τις γραμμές, τις μορφές, τα χρώματα και τα σχήματα που επέλεξε ο καλλιτέχνης-γραφίστας.

Κάθε έκθεση του Θόδωρου Κασάπη είναι ένας ευχάριστος εικαστικός περίπατος μέσα από γνωστά ή και λιγότερο γνώριμα έργα του ελληνικού, του ευρωπαϊκού αλλά και του παγκόσμιου δραματολογίου: οι συγγραφείς, οι εποχές, η τεχνοτροπία και ο ιδιαίτερος προβληματισμός κάθε θεατρικού έργου, βρίσκουν αντίκτυπο και γλώσσα ερμηνείας, χάρη στο ταλέντο και την καλλιτεχνική ευαισθησία του γραφίστα. Από τους κλασσικούς, Ευριπίδη, Αριστοφάνη, Γκολντόνι, Σαίξπηρ και Μολιέρο μέχρι τους πιο σύγχρονους Τσέχωφ, Ζενέ, Ιονέσκο, Ντε Φιλίππο, για να αναφέρουμε ενδεικτικά κάποια ονόματα, ο κατάλογος διευρύνεται και εμπλουτίζεται σε χρώματα και σχήματα, σε μορφές και οράματα. Η αφίσα του Θόδωρου Κασάπη, σεβόμενη το θεατρικό έργο και τον καλλιτέχνη δημιουργό, καλεί και προσκαλεί, σπάνια προκαλεί.

Είναι γνωστό ότι κάθε καλλιτέχνης έχει το στυλ του, ακόμη και αν οι απαιτήσεις της διαφήμισης επιβάλλουν κάποια κοινή τεχνοτροπία: ο Θόδωρος Κασάπης κατορθώνει διατηρώντας το στυλ του και ανταποκρινόμενος στη διαφημιστική τεχνοτροπία, να πρωτοτυπεί κάθε φορά προτείνοντας λύσεις ανάλογα με τον χαρακτήρα του θεατρικού έργου. Έτσι ο ρεαλισμός δεν παραγνωρίζει το συμβολισμό, ούτε το χιούμορ αγνοεί την αφαίρεση. Η καλλιτεχνική του ευαισθησία και η γραφιστική του επιμέλεια στοχεύουν κάθε φορά στον κεντρικό άξονα ερμηνείας του θεατρικού έργου. Γι' αυτό συνεργάζεται στενά και με σύμπνοια με το σκηνοθέτη.

Ατομικές του εκθέσεις: στο Συμβούλιο της Ενωμένης Ευρώπης (Βρυξέλλες 1991), στο θέατρο του Centre Maalbeek (Βρυξέλλες 1991), στο Γαλλικό Ινστιτούτο Θεσσαλονίκης (1993), στο Γαλλικό Ινστιτούτο Πειραιά (1995), στο Théâtre d'Esch Galrie (Esch sur Alzette - Luxembourg, 1995 και το Foyer Européen du Cercle στο Théâtre Culturel des Institutions européennes (Luxembourg ville, 1995) στα πλαίσια των εκδηλώσεων "Λουξεμβούργο Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης 1995", στο Centre Culturel Marius Staquet (Mouscron - Belgique 1997), στο Κέντρο Τεχνών του Δήμου Αθηναίων (1997) και στο Sunny Corner (1999), στα πλαίσια της εκδήλωσης "Woluwe St. Pierre "Ma Découverte".

Όλες οι αφίσες είναι τυπωμένες με όφсет σε σχήμα 43X62 εκ., με απλά πλακάτα χρώματα, σε έντονους κατά προτίμηση τόνους, αλλά με σαφή διακριτική ευχέρεια και ευαισθησία ως προς τα παστέλ. Ανεξάρτητα από τη μέθοδο εκτύπωσης, στόχος της αφίσας παραμένει πάντοτε το θεατρικό έργο που θα περάσει οπτικά μέσα από την αφίσα σαν ένα κοινωνικό μήνυμα του συγγραφέα και του σκηνοθέτη. Οι αφίσες του Θόδωρου Κασάπη δεν αποτελούν μόνο διαφημιστικά τεκμήρια μιας εποχής, αλλά στοιχεία ενός βαθύτερου κοινωνικού προβληματισμού και διαλόγου γύρω από μια παράσταση. Ως θεατρική δημιουργός πιστεύω στο ερευνητικό πνεύμα της γραφιστικής δουλειάς του Θόδωρου Κασάπη.

Ειρήνη Χαλκιά
σκηνοθέτις

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΑΣ

- 1) **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
- 2) **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μέριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 86, Βρυξέλλες και Ιούνιος 86 Λουξεμβούργο
- 3) **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 87, Βρυξέλλες
- 4) **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 87, Βρυξέλλες
- 5) **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 89, Βρυξέλλες
- 6) **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 91, Βρυξέλλες
- 7) **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και **Αίτηση σε γάμο**, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 92, Βρυξέλλες
- 8) **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 93, Βρυξέλλες
- 9) **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 94, Βρυξέλλες
- 10) **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 94, Βρυξέλλες
- 11) **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
- 12) **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 95, Βρυξέλλες
- 13) **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 96, Βρυξέλλες.
- 14) **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 96, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 96 Λουξεμβούργο.
- 15) **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 97, Βρυξέλλες.
- 16) **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
- 17) **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
- 18) **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.